

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Som det fremgår af § 15 a, stk. 3, i loven om radio- og fjernsynsvirksomhed, har en kommune *ret* til at få tilladelse til lokal radiovirksomhed, såfremt formålet hermed »alene vil være at stille produktions- og sendefaciliteter til rådighed for interesserede borgere og at formidle kommunal information«.

I bemærkningerne til det ændringsforslag til det oprindelige lovforslag, som bestemmelsen hidrører fra, hedder det: »Det er formålet med den foreslåede ændring, at der ved kommunens mellemkomst skal kunne sikres en såkaldt »åben kanal«. Denne virksomhed skal være baseret på den størst mulige åbenhed over for enkeltpersoner og grupper, der ønsker at komme til orde i det lokale samfund.«

Der er ikke i loven eller dennes motiver forudsat udformet supplerende regler om kommunale radiokanaler, for eksempel vedrørende særlige vilkår med hensyn til enkelte gruppers benyttelse heraf.

Spm. nr. S 115

Til *industriministeren* (22/10 86) af:

Arne Jensen (S):

»Hvordan sikrer ministeren, at de skibe, der får dispensation fra det radiotelegrafiske nødsystem, kan alarmere andre skibe og kyststationer?«

Begrundelse

I svar på spørgsmål nr. S 1674 af 27. august 1986 meddeler ministeren, at den internationale sikkerhedskonvention under »særlige omstændigheder« giver adgang til dispensation fra kravet om radiotelegrafstation i skibe.

Disse »særlige omstændigheder« er drøftet i IMO i 1985, hvor man i MSC (den internationale sikkerhedskomiteé under FN) vedtog, at en forudsætning for dispensation i overgangsperioden til et nyt nødsystem blandt mange andre krav var, at der skulle installeres en satellitstation.

Det anføres videre i svaret, at andre lande har dispenseret. Men det er almindeligt anerkendt, at dispensationerne forringer sikkerheden. Norge anfører f.eks., at dispensationen

er betinget af, at andre lande ikke protesterer.

Det turde være indlysende, at man forringer sikkerheden, når man mindsker muligheden for at alarmere nærmeste skib i en nødsituation, et synspunkt, der kan gøres gældende både for små og store fartøjer, altså f.eks. både, fiskerkuttere og større skibe i handelsflåden.

Fiskerflådens sikkerhed er i høj grad afhængig af bemandede radiostationer i større skibe.

Når den teknik, der skal erstatte mennesker, tilmed ikke fungerer 100 pct. efter hensigten, er der grund til at sætte endnu større spørgsmålstegn ved sikkerheden. Der kan her henvises til, at Direktoratet for Statens Skibstilsyn på DSBs færger i Østersøen selv konstaterede 2482 MHz-modtagerens dårlige virkningsgrad. Denne vagtmodtager er det eneste udstyr, der skal erstatte den velfungerende vagtmodtager på 500 kHz.

Udgangspunktet for ministerens forsikringer om sin tryghed ved sikkerheden til søs var de nugældende bemandingsregler. Siden har ministeren klart udtalt sin sympati for at lempe bemandingsreglerne på skibene af hensyn til rederiernes konkurrenceevne. På denne baggrund er det interessant at få ministerens vurdering af, om man også med eventuelt mindre bemandingskrav tilgodeser sikkerheden til søs i tilstrækkelig grad, hvis man også dispenserer fra kravet om en radiotelegrafist om bord.

Svar (31/10 86):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Et skib, der har fået fritagelse for at være udrustet med radiotelegrafstation, kræves bl.a. udrustet med radiotelefonistation på samme måde som internationalt foreskrevet for lastskibe mellem 300 og 1.600 bruttoregister tons. I en nødsituation vil der således også i disse skibe være mulighed for over den internationale radiotelefoniske nødfrekvens 2182 kHz at alarmere såvel kyststationer som nærliggende skibe. Det bemærkes i den forbindelse, at alle passagerskibe i international fart samt alle lastskibe over 300 bruttoregister tons i international fart skal holde uafbrudt lyttevagt på den nævnte frekvens. Specielt for danske skibe gælder tillige, at fiskeskibe over 24 m længde skal være